

det er ikke de holdninger, der ligger til grund for regeringens udspil.

De to vigtigste områder, hvor det kommer til udtryk, er i forslaget om, at udlændinge skal have en lavere integrationsydelse end danskere på kontanthjælp, og i forslaget om den 3-årige stavnsbinding i bestemte kommuner, udlændinge skal underkastes. Om begge dele sagde vi for godt og vel 3 måneder siden til ministeren, at kunne vi få fjernet de elementer fra forslaget til integrationslov, havde vi også politisk vilje til at finde fornuftige løsninger i øvrigt. Men ministeren har ikke ønsket at gå den vej, og det har vi kunnet konstatere dels gennem pressens reportager om forhandlingerne med højrefløjen og dels gennem de foreliggende lovforslag og de bemærkninger, som ledsager dem.

Lovforslagene ligner i hovedsagen de tidligere, men på enkelte punkter har ministeren tilsyneladende ment, at stramningerne ikke har været tilstrækkelige. Om det skyldes et taktisk hensyn til højrefløjens ønsker, som har skullet imødekommes, skal jeg lade være usagt. Jeg kan blot konstatere, at ingen af de ændringer, som er kommet ind i forslagene siden januar, peger i retning af at fjerne diskrimination og stavnsbinding, og dermed er det klart, at regeringen har valgt side i sagen. Man ønsker ikke at lave integrationslovgivning med venstrefløjen i Folketinget. Det er ministerens valg, og det må vi og de mange organisationer, som har advaret mod de alvorlige menneskeretlige og konventionsmæssige problemer, forslagene indeholder, selvfølgelig tage til efterretning.

At regeringen imidlertid ikke har det helt godt med argumentationen for sine forslag om henholdsvis integrationsydelsen og stavnsbindingen, vidner de to nye forslags bemærkninger om. Med hensyn til integrationsydelsen har ministeren her fået sine embedsmænd til at udvikle en meget sofistikeret argumentation for, hvorfor forslaget ikke strider mod flygtningekonventionens artikel 23.

Jeg vil godt give to kokkehuur for den kulinariske indsats ved argumentgryderne, men så heller ikke mere. Hvis man skiller søvsen fra kartoflerne i denne sammenkøgte ret, er det, der bliver tilbage efter sammenligningen mellem udlændinge under integration og studerende, at regeringen med vold og magt vil knæ sætte princippet om, at flygtninge ikke skal sammenlignes med danske statsborgere på kontanthjælp, som har været udsat for sociale

begivenheder som f.eks. arbejdsløshed, sygdom eller noget tilsvarende.

Vi mener ærlig talt, det ville være rimeligt at sammenligne netop en flygtning, som har måttet opgive sit tidligere liv og flygte for at undgå forfølgelse, med en dansker, som har været ude for en alvorlig social begivenhed, hvad enten det er alvorlig sygdom eller fyring fra arbejdet, og ikke med en studerende. Udlændingen og den fyrede dansker har – også selv om man ser bort fra deres forskellige baggrund – været udsat for en social begivenhed, de er blevet påført af andre; men det samme gælder ikke for den studerende, som frivilligt har besluttet at uddanne sig, og som både kan optage lån og tjene penge ved siden af studierne i en størrelsesorden, som overgår det, man kan få i kontanthjælp. En flygtning må godt tjene noget ved siden af introduktionsydelsen, men kun op til kontanthjælpsniveauet. Efter vores opfattelse er det en sammenligning, som savner udgangspunkt i virkeligheden. Det er naturligvis en politisk holdningssag, det erkender vi, og det er her, vandene skilles mellem regeringen og Enhedslisten.

Vi mener også, man skal tage hensyn til, om disse holdninger er i konflikt med de grundlæggende menneskerettighedsprincipper, som vi støtter. Det mener vi dette forslag er, og det er jo ikke bare vores holdning. Den samme holdning har en lang række organisationer, som netop beskæftiger sig med flygtninges rettigheder.

Med hensyn til stavnsbindingen har ministeren også her forsøgt sig med en sammenkøbt ret; men uanset den udsøgte opskrift på, hvorfor det ikke er diskrimination i forhold til FN-Konventionen om borgerlige og politiske rettigheder og den europæiske menneskerettighedskonvention, rokker det ikke ved, at der med forslaget indføres et princip om, at medlemmer af en bestemt gruppe i befolkningen kan blive udsat for straf i form af lavere ydelser, hvis den gør brug af en rettilighed, som folk med fast opholdstilladelse eller statsborgerskab frit kan benytte sig af, nemlig retten til at bosætte sig, hvor man ønsker det, uden at der gribes ind fra myndighedernes side.

Afslutningsvis skal jeg blot konstatere, at regeringen har besluttet sig for at gå i en bestemt retning, nemlig til højre. Det vil selvfølgelig ikke fremme integrationen, sådan som vi har behov for, det vil fremme diskriminationen. Det vil gøre diskrimination til et lovfæstet prin-